

да знаемъ въ живота, т. е. какъ може да разрѣшимъ правилно тази загадка. Дѣтето, като се роди, изведнѣжъ започва съ музика: „ва, ва-а-а“. То е първата музика, първиятъ тонъ. Казватъ: „Врѣчи като дѣте“. Не врѣчи, ами съ този пръвъ тонъ започва животътъ. Ако дѣтето не каже „ва, ва-а-а“, всичко е свършено съ него. А като каже „ва, ва-а-а“, започватъ дробоветъ да дишатъ, да се разширяватъ, и тъй започва новиятъ животъ. Туй дѣте разбира ли тази велика загадка, защо го е родила майка му? То знае едно нѣщо. То казва тъй: „Мамо, ти, която си толкова умна, ще ме научишъ и азъ да науча този животъ, въ който си ме турила“, т. е. ще ми дадешъ всичкото си съдѣйствие въ новото ми положение, въ което твоята любовъ ме е поставила“. И майката каже: „Ахъ, моето пиленце“. Сжщиятъ законъ е и въ духовния свѣтъ. Докато вие не започнете съ този пръвъ тонъ — съ плача, нѣма да се спасите: човѣкъ се спасява съ плачъ. Въ туй усилие, да заплаче дѣтето, започватъ да функциониратъ най-важнитъ органи—дихателнитъ, които сж свързани съ интелектуалния свѣтъ.

Пророкътъ се обръща къмъ ония хора, които изопачено сж разбирали живота, като сж казвали на тия, малкитъ: „Махни се отъ мене, азъ съмъ по-светъ“. И днесъ е сжщото. Свѣтътъ въ туй отношение много не е напръдналъ. Тази е една отъ спънкитъ, която навсѣкждѣ срѣцаме. Въ християнския свѣтъ казватъ: „Ти малко настрана да седишъ. Не се допирайте до насъ, светитъ хора, излѣзте вънка! Вие сте такива, онакива“.

Ако азъ поставя за българския народъ единъ толкова високъ и недосѣгаемъ моралъ, т. е. какви трѣбва да бждатъ българитъ, колко българи ще има тогава, които биха издържали? Помислете само, ако азъ бихъ почналъ да ги прѣсѣвамъ, колко българи биха останали въ моето сито? Азъ нѣма да ви рѣша въпроса, но, ако тѣ искатъ, да направимъ опитъ. Ще ги турна въ ситото си. Азъ ще съя, а тѣ да броятъ. Като свърша сѣненето, ще